

Doncs, miri, no!

written by Carme R. Roquet-Jalmar | 23 de novembre de 2016

Els unionistes fan servir tota mena d'absurdes amenaces per treure'ns del cap la idea de la independència. Des que vagarem per l'espai sideral (García Margallo), a que serem una mena d'apàtrides (Rajoy, "*¿Y la europea?*"), passant per enviar-nos l'exèrcit amb cabra inclosa ("*A mí la legión!*"), empresonar els nostres polítics i dissoldre l'autonomia (Fdez. Díaz).

I és que encara no han entès que som una Nació: tenim sentiment de pertinença, llengua, història i cultura pròpies i una pròspera economia que ens permetria ser un estat independent. Bé, aquesta última actualment saquejada per l'estat espanyol, però això es cura fotent el camp.

I és que molts espanyols són polls amb el bec sempre obert, esperant que la mare (Catalunya) els ompli el pap. Aquests que reclamen el "café para todos", són com a criatures malcriades que, quan els Reis Mags porten una dentadura nova a l'avi, agafen una rabieta perquè ells també en volen una, encara que no sàpiguen què fer amb ella. Aquests colonialistes, immadurs i ganduls, no volen acceptar que nosaltres, abans del 1714, érem un país lliure, ric i democràtic, amb cents d'anys d'història a les nostres espatlles i que mai hem volgut ser espanyols. No volen reconèixer que ens vàrem prendre per la força de les armes i enganyats, i que ja estem tips d'anar a caçar insectes, plogui o nevi, per omplir les panxes contentes dels que tenen vocació de mantinguts.

No s'avergonyeixen d'inventar-se la història i afirmar que pertanyem a Espanya des del Terciari (Sánchez Camacho), o de dir que sempre vàrem se un territori del regne d'Aragó (Jesús Laínz, conegut escriptor ultradretà), quan va ser Aragó qui es va ajuntar amb nosaltres per fer servir les nostres lleis democràtiques i fer front comú contra l'absolutisme de Castella.

Tampoc tenen cap remordiment en passar-se per l'arc del triomf les lleis votades pel nostre Parlament amb el suport de tota la població catalana, ni en destruir, amagar o impossibilitar el vot dels nostres compatriotes que viuen a l'estranger.

No els fa res boicotejar qualsevol discurs o activitat que vulguem fer a l'estranger, ni canviar textos de la UE que no els donen la raó. I, quan se'ls veu el plomell, no demanen mai disculpes. Ells són "el imperio" i estan per sobre del bé i del mal.

Als independentistes ens culpen de tots els mals, ens diuen etarres i jihadistes, nazis i xenòfobs, egoistes i desagraïts. Les informacions falses i el boicot als nostres representants als mitjans espanyolistes és vergonyant. I la catalanofòbia a les xarxes la fan servir des dels més insignificants als més " importants", amb total impunitat. La justícia espanyola és un teatre de titelles al servei del titellaire de torn.

Els polítics que es fan dir "del canvi" (que són més antics que la tos), es permeten el luxe de sembrar la mala maror dient que Catalunya està dividida, que estem en guerra els uns contra els altres (Rivera), o intenten aixecar els ànims dels immigrants perquè ens ensenyin les dents als autòctons (Iglesias)... Tot és brut i lleig, antic i ridícul. Tot plegat olorea a naftalina, a ranci, a roba bruta i a convent. Tot plegat ens porta, una vegada i una altra, a l'Espanya més fosca del franquisme que, veritablement, no ens ha deixat mai...

I és que on no hi ha democràcia (veritable democràcia), s'actua d'aquesta manera. El "*la maté porque era mía*" és el seu lema i, si "ens maten" encara diran que ha estat per culpa nostra. És com si diguessin que JFK es va suïcidar donant un cop de cap a una bala.

Doncs, miri, no! Nosaltres marxem i vostès, ja s'ho faran. "*iPajaritos, a volar!*" (si voleu menjar), que l'esclavisme s'ha acabat.